

Dobrochna Jankowska, Aleksander Kośko, Franciszek J. Lachowicz

Poganice, pow. Słupsk

Informator Archeologiczny : badania 5, 34-35

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

dżono mianowicie istnienie domostwa raczej naziemnego, wkopanego dość smacznie poniżej warstwy kulturowej.

Do największych osiągnięć tegorocznych badań należy odkrycie drugiego domostwa, analogicznego do pierwszego, lecz płytszego. Nad obiektem zachowały się ślady po spalaniu prawdopodobnie konstrukcji dachowej. W wypełniku drugiej chaty znaleziono dość dużo zabytków krzemiennych, w tym około 20 rdzeni i narzędzi oraz nieliczne skorupy reprezentowane wyłącznie przez kulturę ceramiki grzebykowo-dołkowej. Obok domostwa odkryto i jamę prawdopodobnie ślad po słupie. Wydaje się, że obie chaty można przypisać kulturze ceramiki grzebykowo-dołkowej.

Pomadto natrafiono na ślady obiektu posiadającego dużo analogii do obiektów opisanych wyżej, lecz nie zawierającego żadnych zabytków. Odkryto również i palenisko.

Dokładna analiza odkrytych obiektów oraz wszystkich uzyskanych materiałów będzie możliwa nieco później. Badania będą kontynuowane.

PIOTRAWIN, pow. Opole Lubelskie patrz wczesne średniowiecze

POGANICE, pow. Słupsk

Katedra Archeologii UAM w Poznaniu,
Konserwator Zabytków Archeologicznych w Koszalinie

Badania prowadziła mgr Dobrochna Jankowska oraz mgr Aleksandra Koško i mgr Franciszka J. Lachewicz. Finansowała Katedra Archeologii UAM, WKZ w Koszalinie i WRN w Koszalinie. Pierwszy sezon badań. Osada ludności kultury pucharów lejkowatych.

Stanowisko położone jest na rozległej płaszczynie między doliną rzeki Łupawy a drogą polną Łupawa-Pogonice, w odległości 1,9 km na południe od Pogonice. Teren stanowiska o powierzchni około 6 ha porośnięty jest młodnikiem sosnowym.

Badania miały charakter sondażowy, a celem ich było uchwycenie zasięgu osady, rozpoznanie układu stratygraficznego i intensywności zasiedlenia oraz wytypowanie terenu do przyszłych prac metodą szerokopłaszczyznową.

Na terenie stanowiska założono - w południowej, centralnej i wschodniej jego części 10 wykopów o powierzchni 5 x 2,5 m. W sumie przebadano 1,5 ara na głębokość około 1,5 m. Wyniki przedstawiają się następująco:

Stwierdzono, że osadnictwo neolityczne obejmuje teren o powierzchni około 6 ha, tworząc kilka wyraźnych skupisk. Uchwycono 3 takie centra, charakteryzujące się występowaniem warstwy kulturowej o miąższości dochodzącej do 70 cm, a także śladów konstrukcji słupowych /ohaty/ i jam paleniskowych. Kształty i wymiary ohat nie zostały ostatecznie rozpoznane ze względu na niewielką powierzchnię wykopów. Wydaje się, że były to budowle zarówno czworokątne, jak i okrągłe. Układ słupów wskazuje na co najmniej dwie fazy osadnictwa.

W trakcie prac uzyskano znaczną ilość materiału ceramicznego, krzemienno i kamiennego, który pozwala orientacyjnie datować osadę na rozwiniętą fazę wiosecką kultury pucharów lejkwatych. Osada ta byłaby więc przynajmniej częściowo współczesna cementaryskowi megalitycznemu kultury pucharów lejkwatych /stan. Lupawa 15/, z którym od wschodu bezpośrednio sąsiaduje.

Badania będą kontynuowane.

POLANY, pow. Szydlowiec

patrz okres wpływów rzymskich

PRZEMYŚL - ul. Patrowskiego

Muzeum Ziemi Przemyskiej
w Przemyślu

Badania prowadzili: mgr Andrzej Koperski /autor tekstu/, mgr Antoni Kunysz, mgr Anna Żmijewska,⁴ Finansowało Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Pierwszy sezon badań. Pojedynczy grób neolityczny, luźne znalezisko z okresu rzymskiego /?/, osada wczesnośredniowieczna.

Na sabytki archeologiczne natrafiano przypadkowo w trakcie robót ziemnych a także przeprowadzono prace wykopaliskowe w 2 wykopach sondażowych.

Stanowisko położone jest na zboczu najwyższej lewobrzeżnej - północnej terasy Sanu, w miejscu budowy bloków mieszkalnych.

Przypadkowo został odkryty neolityczny grób ze szkieletem ludzkim w pozycji skurczonej. Jama grobowa o kształcie prostokątnym była wkopana w calou, pod warstwami nowożytnych nasypów na głębokości około 190 cm. Zmarły ułożony był na prawym boku na linii północ - południe z głową ku południowi. W pobliżu kości stóp natrafiono na dwa naczynia, jedno - amforekę o profilu esowatym na szyjce zdobione ornamentem rytym motywem zbliżonym do jodełki oraz drugie naczynie - baniastą amforeę z czterema uszkami. Grób przypuszczalnie należy wiązać z kulturą ceramiki sznurowej.